

ธรรมะ: บุญญพลัง

พระอุปัชฌาย์:กลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

1 9 ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐

บทที่ 8 คนแก่ แหม่น่าเบื่อ

www.boonyapalung.com

บทที่ 8 คนแก่ แหม่นาเปื้อ

ลีนจี้มีแม่คนเดียว ถ้ามีหลายคนก็คงยุ่งไม่ใช่น้อย ลีนจี้จะรักแม่ แม่ก็แสนรักลีนจี้ ลีนจี้ไม่ค่อยจะขัดใจแม่ แม่ว่าไงลีนจี้ก็ว่าตาม

แต่มีข้อแม้นิดเดียว ลีนจี้ต้องเห็นชอบด้วย ไม่งั้นเธอไม่ค่อยยอม แม่ก็แม่เหอะ...! วันหนึ่งมีงานแสดงสินค้า สองแม่ลูกไปเที่ยวด้วยกัน

ที่นั่นมีสินค้าอยู่ชิ้นหนึ่ง ถูกอกถูกใจแม่ ด้วยความสนใจ จึงยื่นหยิบ ยื่นชมอยู่พักใหญ่ สินค้าตัวนั้นชื่อจำยาก ไม่รู้ใครคนไหนเสือกไปตั้งชื่อให้มันใหม่

ให้จำง่าย ๆ เข้าไปอีกว่า “กะก้วยช่วยเซะ” แม่เธอเกาคาง จำชื่อมันไม่ค่อยได้ แต่ก็อยากได้เป็นเจ้าของ คงต้องถามความเห็นลูกสาว..

ไ้อ้กะด้วย...เอ๊ย...กะก้วยช่วยเซะ.....อู้..? ไม่ใช่ !! ต้องช่วยเซะ มันจำยุ่งยาก เธอจึงถามลูกสาว ลูกสาวยิ้มในความ “เป๋อ เปื้อะบ๊ะ” ของแม่

บอกใครๆ แก่รู้จัก มันคือ “จ้งฮั้งโหษต้งฟขฐุชลินชลิน” ยังไงละจ๊ะแม่ แปลกจังทำไมแม่ไม่รู้จัก แต่แม่อย่าเอาเลย เราไปเดินดูไปหาอะไรดี๊นๆ กันดีกว่า

แม่มองหน้า จำใจต้องลาจาก กะด้วย...เอ๊ย! กะ-ก้วย อะไรเซ่ๆ นั้น ส่วนชื่อเดิมของมันแม่ง หน้า ไม่อยากเรียก เดินไปซັกพัก

แม่เธอก็ถามอีก เอ...ไ้อ้ตะก็มันชื่ออะไรน้า...? ลูกสาวก็บอกชื่อไป เดินไปซັกครู่เธอก็ถามอีก ลูกสาวเริ่มออกอาการหงุดหงิด

แต่ก็บอกชื่อไป เดินไปซັกครู่เธอก็อดที่จะถามชื่ออีกไม่ได้ ลูกสาวซັกร้าคาญ นี่แม่... จะถามไปถึงไหน หนูซັกทนไม่ไหวแล้วนะ..!

แม่มองหน้าลูกตาแดงๆ ปีกจมูกสันพะเยิบพะยาบ ลูกสาวสะบัดหน้าใส่ บอกตามมา แล้วห้ามยุ่งห้ามถาม.. แม่เดินจ้องๆ ตามหลังลูกสาว

สายตาเธอเหลือบไปเห็น ของโปรดของลูกสาว ลูกสาวเคยอยากได้ แสบจะชอบใจในของชิ้นนี้ เธออยากซื้อให้ลูกสาว จะได้หายงอนซะที ยิ้มดีใจ...จึงเรียกลูกสาว

อยากซื้อให้ลูกสาว “**ลีนจีๆ ดูซินั่นอะไร**” ลูกสาวหันกลับมามอง เธอส่ายหน้าเอือมระอา แม่เธอนี่มันน่าเบื่อเป็นที่สุด ไร้กะด้วยก้วยเต้..เอ๋..ไม่ใช่ซิ

ต้องเรียกว่า จิ้งฮั้งโห่??? หว้าย...จำไม่ได้ เออๆ อะไรๆ นั่นแหละ มันตั้งอยู่ตรงนั้น..! แม่เรียกให้เธอเห็นสิ่งที่แม่ต้องการ..? เธอกรีดลั่นงาน

รำคาญแม่ แม่เธอนี่ยุ่ง วุ่นวาย เข้าสี่ กวนใจ วกวน จำเจ ห้ามไม่ฟัง ลีนจีเซ็ง ลีนจีหนาย ลีนจี้รำคาญแม่ ลีนจี้
อยากแยกไปออกจากแม่

แม่ก็เดินไปของแม่ ลีนจี้ก็ไปของลีนจี้ แม่อย่ามายุ่ง อย่ามาเข้าสี่ อย่ามาถาม อย่ามากวนใจ อย่ามาใกล้ลีนจี้
ได้ไหม...จู้!!

แม่ยื่นน้ำตาลคโลก มองไปยังของโปรดของลูกสาวอย่างไม่เข้าใจ ทำไมผลตอบแทนแห่งความดี มันถึงสาหัส
จนกาจจรรจ้ เช่นนี้

ของโปรดชิ้นนั้น มันแค่ตั้งอยู่ใกล้ๆ กับไอ้ กะด้วย กะเต้ อะไรนั่น...!! แม่ชักเกลียดไอ้กะด้วย... ที่บ้านแม่รื้อ
ห้องเก็บของ แม่รื้อหาอะไรอยู่ทั้งวัน

ที่สุดเธอก็พบ สมุดไดอารี่สีแดง พร้อมตุ๊กตา ตัวน้อยๆ ตัวหนึ่ง มันนานมากจนเธอเกือบลืม เธอหยิบเอามา
นั่งเปิดดูกลางห้อง

ไอ้ตุเซ่ หมาใหญ่พันธุ์อเมริกันพิทบูล นั่งดูอยู่ข้างๆ เธอกวาดฝุ่นออกจากปกไดอารี่ กระดาษเป็นดวงๆ สี
น้ำตาลติดกันเป็นก้อนๆ เธอพยายามแกะด้วยความแผ่วเบา เธอคิดถึงวันนั้น วันหนึ่งในไดอารี่..?

เธอเพิ่งอ่านอย่างช้าๆ ไดอารี่เขียนไว้ว่า 30 กุมภาพันธ์... เธอนั่งคิด เอ๋..กุมภาพันธ์ มีถึง 30 วันหรืนี่ ไม่ 28 ก็ 29 วันหรื
นี่ เดือนกุมภาพันธ์ ทำไมจึงโผล่ไป 30

อ้อ..นี่ก็ได้แล้ว มันคือพาสเวิร์ด ของวันที่ 2 มีนาคม เวลา 04 นาฬิกา 320 นาที อ้อ...อีกที ! นี่ก็คือ 9 โมง 20
นาที แม่ลีนจี้ยิ้มอย่างขำๆ นานแล้วที่ไม่ได้ขำกับตัวเองแบบนี้ ในนั้นเขียนไว้ว่า...

“วันนี้เป็นวันที่ฉันดีใจอย่างที่สุด ภูมิใจอย่างที่สุดในตัวเอง เจ้าลูกสาวตัวน้อยจอมถาม ถามซ้ำซากว่า”
เจ้าตุ๊กตาตัวน้อย ตัวนั้น “มันชื่ออะไร”

ฉันรู้เธออยากได้ เธอแกล้งถามชื่อ แต่ใจอยากให้แม่ชื่อให้ ฉันนับคำถามของลูกสาว ที่ฉันต้องตอบซ้ำๆ ซากๆ ได้ตั้ง 35 ครั้ง ลูกสาวถามอยู่นั่นแหละ ว่าตุ๊กตาตัวนั้น “มันชื่ออะไร”

ฉันเป็นคนขี้รำคาญ ขี้หงุดหงิด ซ้ำซากอยู่กับอะไรไม่ได้นาน ฉันมักจะรำคาญแม่ ที่ชอบถามอะไรกับฉัน ซ้ำซาก จุกจิก จู้จี้ ถึงขั้นตะเพิดแม่ก็เคย ฉันนี่มันแยจริงๆ

แต่วันนี้ ฉันภูมิใจ เต็มใจตอบคำถามซ้ำๆ ซากๆ กับชื่อเจ้าตุ๊กตาได้ 35 ครั้ง โดยไม่นึกเบื่อเลย ฉันชอบใจ
อยากให้เจ้าลูกสาวตัวน้อยๆ ถามอีกเป็นพัน เป็นหมื่น หรือแสนครั้ง ฉันเต็มใจ ฉันรักและเทอเจ้าลูกสาวตัว
น้อยที่ไม่มีพ่อ..

แม่จากไป หนูต้องกราบขออภัย ที่เคยตวาด และรำคาญแม่ ฉันทนรำคาญคำถามแม่ไม่ได้ เคยทนได้ไม่เกิน 3
ครั้ง ฉันก็ลูกหนีแล้ว แต่ฉันเต็มใจ และทนได้กับเสียงของลูกสาว ซ้ำๆ ซากๆ โดยไม่รู้เบื่อตั้ง 35 ครั้ง

หนูขอโทษจะแม่จ๋า หนูจะดูแลลูกสาว หลานของแม่ให้ดีที่สุด จะยอมเธอทุกอย่าง จะไม่ให้เธอผิดหวัง
เหมือนกับที่แม่เคยผิดหวังกับหนู

แต่หนูก็ดีใจ ที่ได้หยิบยื่นสิ่งที่ลูกสาวอันเป็นหลานของแม่ ถามซ้ำๆ ด้วยความชื่นชอบ และหนูก็เต็มใจตอบ
ซ้ำๆ ได้อย่างไม่รู้เบื่อ

ทำให้หนูคิดถึงแม่..รู้สึกถึงความเป็นแม่ ที่มอบความรัก ความเอ็นดูให้กับหนู มันเป็นที่ตุ๊กตาแห่งความภูมิใจ
ที่หนูเห็นเข้าไปข้างใน ลึกเข้าไปภายในดวงใจแม่

หนูกำลังเป็นแม่ อย่างที่แม่เคยเป็นแม่หนู ด้วยความภาคภูมิใจ ไม่ขัด ไม่เคืองอะไรใดๆ อย่างที่หนูเคยเป็น
และคงไม่มีใครรู้ ว่าหนูอุทิศสำหรับ...สู้ออกเปียแซ ไปซื้อให้ลูกสาว....

เธอปิดไดอารี่...มองนิ่งไปยังฝ้าเพดาน ภาพเก่าๆ ปรากฏขึ้นในความเงิบ แห่งมโนใจ ภาพนั้นสไลด์ไปที่
ละซื่อๆ เธอนิ่งมองอยู่นาน ทั้งภาพที่เธอทำกับแม่ และที่ลูกสาวทำกับเธอ

มันมาเกยทับกัน ซ้อนกัน แทบจะเป็นเนื้อเดียวกันได้ แม้จะเป็นคนละภาพ ต่างที่ ต่างเวลา และต่าง
กาลเทศะ เธอสะอึกสะอื้นรำให้ กัดเปลือกปาก น้ำตาไหลเอ่อ รำพึงในใจ “แม่จ๋า...เจ้าลูกสาวตัวน้อย”

เธอเอาตุ๊กตา และไดอารี่เข้ามาทอด ภายในห้อง บรรยากาศ เศร้า...นิ่ง...เงียบสงบ นึกถึงวันนี้ วันที่ต่างจาก ไดอารี่ วันที่เธอได้เจอ ไ้กะตวย..ก่วยเซ... อะไรรัน...!

ลูกสาวเธอทนรำคาญกับคำถามได้ไม่กี่ครั้ง กับสิ่งที่เธออยากได้ กับความภาคภูมิใจ ที่เธอทนลูกสาวตัวน้อยๆ ในวันนั้น ได้ตั้ง 35 ครั้ง

หากย้อนภาพกลับไปเมื่อ 30 กว่าปีก่อน แม่เธอก็เคยทอดไดอารี่สีแดงเล่มนี้ เคยนั่งสงบอยู่ในห้องนี้ ตรงที่เธอนั่ง เป็นขณะที่เธอกำลังออกไป ตุงเซ..ตุงเซ.. กับเพื่อนๆ

ตอนนั้นเธออายุ 25 เท่าๆ กับลูกสาวลินจี้ ที่มีในตอนนี้ เดียวนี้ เธออายุกว่า 60 แม่เธอตตอนนั้นก็อายุเท่านี้ วันเวลาหมุนซ้ำๆ คล้ายๆ กันเหลือเกิน

เธอกอดตุ๊กตายิ้มเศร้าใจ น้ำตาไหลคิดถึงแม่ เธออยากร้องไห้แง ๆ เหมือนเด็กอายุ 2 ขวบ แต่เธอทำไม่ได้ เธอเข้าใจในอารมณ์ ห่วงใย บริสุทธิ์ สดใส ที่แม่มีให้

ทำไมตอนนั้นเธอไม่เข้าใจ ทำไมตอนนั้น ไม่ยอมรับไว้ ความบริสุทธิ์ สดใส ในความเป็นแม่ ที่มีให้กับเธอ แม่ให้ความอบอุ่น มันแทรกซึม ซาบซ่าน สว่างไสว แผ่คลุมไปทั่วโลก

ทำไม...! ทำไมเธอถึงมองไม่เห็น ไม่รับ ไม่รู้ ไม่ดู ไม่ใส่ใจ อะไรทั้งสิ้น เธอเอาแต่ใจตัวเอง ไม่ค่อยจะเอาใจแม่ มาใส่ใจในตัว

ทำไมเธอต้องขัดแม่ด้วย จะถูก จะผิด ก็แม่ของเธอ ทั้งที่เธอเอง ก็แสนที่จะรักแม่ รักแม่คนเดียว รักมากๆ แต่ทำไมเธอถึงทำอะไรแยๆ กับแม่ได้เพียงนั้น

“ความรัก” ความรักนี้เอง...ความรักที่แม่มอบให้ มันท่วมท้นล้นใจ มากมาย จนเธอเคยชิน แม่เป็นของตาย สำหรับเธอ อะไร ยังไงก็ได้ ต้องการอะไร แม่วิ่งแสวงหา จัดเตรียมมาไว้ให้หมด

ตั้งแต่ตัวยังเล็กยังน้อย จนใจเธอมันเหลิง เหลิงด้วยรักที่แม่มอบให้ ความเหลิงมันบดบังใจ หุ้มห่อใจไว้ไม่ให้เห็น ไม่ให้เห็นแก่นความดี ที่แม่มีให้เธอ...

แม่ลินจี้ ไม่รู้หรือกว่า นานมาแล้ว แม่ของเธอก็เคยนั่งเพื่อรำพันในใจ กับไดอารี่สีแดง ด้วยความทุกข์ใจ ที่เธอสร้าง ที่เธอทำให้กับแม่ เหมือนกับที่ลินจี้ทำกับเธอ ณ ใจกลางห้องนี้เหมือนกัน

เมื่อย้อนขึ้นไปอีก ก็จะเห็นภาพของยายเธอที่เคยเป็น มันเคยเป็นมาแล้ว และมันหมุนเวียนซ้ำซาก อยู่เช่นนี้ แม่ของยาย และยายของยาย ก็เคยนั่งเพื่อรำพันอยู่ตรงนี้ บ้านนี้ เค้าเป็นกันอย่างนี้ โลกของเราก็เป็นแบบนี้ มันเป็นอย่างนี้...ซ้ำซาก!!!

เธอหยิบตุ๊กตาขึ้นมา ตุ๊กตาแห่งความรัก ตุ๊กตาแห่งความหลัง ตุ๊กตาแห่งความภูมิใจ มองไปทางเจ้าหมาตุ๋น ใต้ตุ๋นใจตุ๊กตา มันกระดิกหาง น้ำลายสอปาก จ้องหน้าเธอ เธอโยนให้กับมัน...???

เจ้าตุ๋นเซ่ กระโดดเข้าพืด กัดกินตุ๊กตาตัวน้อย ตุ๊กตาที่แทนดวงใจแม่ ตุ๊กตาที่แม่แยๆ รักลูกเกินไป เสียงขย้ำ ค่ำรามด้วยความสะใจ และเสียงฉีกขาดของตุ๊กตา

มันบาดลึก ซึมเข้าไปในหัว หัวใจเธอ ตุ๊กตาแสนแพงตัวน้อย กระจุกกระจายสลายไป แต่แก่นใจเธอ แตกหัก ยับเยิน สลายเกินกว่า...??

ลีนจี้กลับมาจากวงเม้าท์ หลังจากแยกกับแม่ เธอแสนสบายใจ ที่แยกออกไปจากแม่ได้ ยามเธอหงุดหงิด เธอชอบตั้งวงประชุม เม้าท์กับเพื่อนๆ ชอบนัดกัน กินนันทน์ ทำนี่ ลีนจี้ไม่ค่อยชอบมีเวลาอะไร มากมายกับแม่

วันนี้แม่เธอทำอะไรแปลกๆ เธอเข้าบ้านไปเห็นแม่ นอนหนุนหมอน หลับตาพริ้ม...กอดสมุดไดอารี่เก่าๆ ที่เธอไม่เคยเห็นมียิมอยู่กลางห้อง

ไอ้ตุ๋นเซ่ นอนกระดิกหางต้อนรับ ปากเต็มไปด้วย ชิ้นส่วนของตุ๊กตา ตุ๊กตาที่เธอลืมเลือนไปแล้ว ลืมเลือนไป กว่า 20 กว่าปี

เธอทักทายแม่ ด้วยภาษาสนิท แล้วตรงเข้าไปเปิดเฟสบุ๊คไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ดูข้อความ คุณนั่น คุณนี่ บางครั้ง เธอก็หันมาคุยกับแม่ที่นอนหลับอยู่ บอกเล่าเรื่องราวที่เธอชอบ

แม่นอนฟัง ทำไม่รู้ ไม่ชี้ ลีนจี้ซื้อเค้กที่แม่ชอบมาฝาก เดี่ยวเธอจะเซอร์ไพรส์แม่ ด้วยเค้ก ตอนนี่ ขอเล่น เฟสบุ๊คก่อน ของแม่ไว้ทีหลัง เค้กนี้แม่เธอชอบ เธอซื้อเพราะเธอเองก็ชอบด้วย ให้แม่ และเธอก็จะแย่งแม่กิน... มันหนักดี

วันนี้แม่แก้งนอนนิ่ง ลีนจี้ไปยิม ยิมคุณแม่ แม่มักทำอะไรแปลกๆ เช่นนี้เสมอ เธอรู้ทัน...วันนี้เพื่อนเอาหนังสือธรรมะให้เธออ่าน เธอนึกถึงหัวอกแม่ ตัวหนังสือนั้น มันสะกิดใจเธอ

ลีนจี้รู้สึกผิดยังไงไม่รู้ ต้องรีบกลับมาเอาใจแม่หน่อย ตั้งไว้ในใจว่า เราแม่ลูก จะไม่งอน ไม่ทะเลาะกันเป็นวันๆ อีกต่อไปแล้ว... นี่เป็นครั้งที่ลีนจี้เจ็ด ที่ลีนจี้เคยคิด

หนูไม่งอนแล้ว แต่แม่คงงอน ไม่เป็นไร ถือขนมเค้กที่แม่ชอบ แอบย่องเข้าไปใกล้ๆ ลงไปนั่งข้างๆ ไอ้ตุเซ่ ลูกขึ้นเลียริมฝีปาก เธอหันมาห้าม ยกนิ้วจู้ปาก ให้มันเงียบๆ เดี่ยวแม่ตื่น

ไอ้ตุเซ่ มองเค้กตาเป็นมัน ลิ้นจี้ก้มลงใช้นิ้วจิ้มสะเอวแม่ เธอมักเล่นเช่นนี้เสมอ เมื่อเวลาแม่งอน แม่เธอเป็นคนบ้าจี้ ประเดี๋ยวก็คงได้ขำก้นกลิ้ง

แม่ที่นารัก ทำนิ่งเฉย ไม่รู้ ไม่ชี้ นี่คงงอนลิ้นจี้หนัก..!! ลิ้นจี้นึกขำ นึกขำๆ ที่คนแก่ งอนลูกสาว วันนี้ลูกสาวง้อแม่ ปกติแม่มักง้อลูกสาว จึงเอานิ้วทั้งสองข้าง จิ้มลงไปตรงสะเอวของแม่ ต่อให้งอนยังไง แกล้งยังไง เดี่ยวแม่ก็ต้องลุกขึ้นมา นั่ง หัวเราะคิกๆ ท้องคัด ท้องแข็ง

แม่เธอนอนอมยิ้มนิ่งเฉย เธอคงทนได้ ลิ้นจี้จึงใช้นิ้วจี้ๆ อย่างรวดเร็ว แม่เธอก็นอนอมยิ้ม เธอกัดริมฝีปาก มองแม่อีกครั้ง อย่างไม่แน่ใจ หน้าตาสดใสค่อยๆ เปลี่ยน

หรือว่า...ไม่น่า! แม่ไม่เป็นเช่นนั้นหรอก...?? ลิ้นจี้เริ่มยิ้มค้าง มือสั่นๆ ที่ใช้จี้สะเอว ค่อยๆ เอื้อมไปแตะจมูกแม่ อากาศเย็นเฉียบ โลกทั้งใบเงียบสนิท แม่ลิ้นจี้ ลิ้นชีวิตไปแล้ว...??

เธอชักมือกลับมากัดไว้ เธอจ้องกับสิ่งที่เห็น ลิ้นจี้ไม่เชื่อหรอก แม่ชอบอำลิ้นจี้ แม่แกล้งกลั่นลมหายใจ ลิ้นจี้รู้...ลิ้นจี้ยังมีอารมณ์ฝืน เข้าข้างตัวเอง ตามวิสัย

เธอยิ้มฝืดๆ เป็นยิ้มฝืดๆ ที่สุดในโลก ค่อยๆ แนบแก้ม ลงไปตรงทรวงอกของแม่ เธอกัดปากยิ้ม ใจนิ่งสั้น ใจนิ่งกลัว กลัวแม่จะลุกขึ้นมา ทำเสียงจ๊ากก.. ให้เธอตกใจ

กลัวแม่จะนั่งเป็นไปอย่างที่เธอคิด น้ำตาซักจะไหลลลอล ใจเธอคิด “ไม่จริงหรอก มันไม่จริง แม่ชอบอำ...แม่ชอบอำ” ...!!!!

แม่นอนนิ่งๆ ให้ลิ้นจี้เอาแก้มมาแนบอก เสียงรอบข้างเงียบเชียบ ไร้เสียงทรวงอกสะท้อน มันเงียบเหมือนอยู่ลำพังผู้เดียวในโลก เป็นผู้เดียวในโลกทั้งใบ

ไหล่น้อยๆ เริ่มสั้นไหว ปนกันไปกับเสียงสะอื้น ริมฝีปากโดนกัดจนห่อเลือด อารมณ์ใจมันอัดแน่น อัดแน่น ไปด้วยความเศร้า และสับสน

เธอสะอึกสะอื้น แผ่วแต่เสียงลม เบาแต่ ลมหายใจ นิ่งเงียบอยู่อย่างนั้น ไม่มีอะไร ไม่มีใคร ไม่มีแม่ ที่จะคอยมาทำอะไรแย่งๆ ที่ไม่ชอบใจใดๆ อีกต่อไปแล้ว

มีแต่ยายแก่ๆ ผมหงอก นอนนิ่งไม่ไหวติง ไร้ชีวิต สงบนิ่งอยู่ตรงนี้ แม่เธอตายอย่างไรไม่ยากถาม แค่อยากถาม ลึนจี้จะมีชีวิตอยู่ต่อไปยังไง...??

งานศพผ่านพ้นไป ลึนจี้ก็ยิ่งเศร้า เธอคร่ำครวญ และเศร้าหนัก เมื่อเธออยู่เดียวดาย ยามนี้เธอไร้แม่ ไม่มีใครคอยขัดใจเธอ ยิ่งปวดใจ

เมื่อเปิดไดอารี่ที่แม่เขียนไว้ เธอทำร้ายจิตใจแม่ เธอไม่ตั้งใจ แต่แม่ก็ต้องทำใจกับความไม่ตั้งใจ อะไรใดๆ ร้ายๆ ของเธอ แม่ยอมรับอารมณ์เธอได้

แต่ผู้อื่นใครๆ ไม่ค่อยจะยอมรับเธอ อารมณ์เธอมักขวางใจ จนใครๆ จะไปไหน เธอซึ่ง ซึมเศร้า เจ็บปวดกับวันเวลาที่ผ่านไป เธอทำอะไรลงไป

เธอไปทำร้ายจิตใจแม่ แม่ผู้รักเธอ ได้อย่างไร ทำไมหนูใจร้ายอย่างนี้ เธอร้องโหยขึ้นมา ใช้กำปั้น ทูบกับฝาผนัง เธอกรีดร้องเสียงลั่น แต่ไม่ได้ดังออกมา มันลั่นอยู่ในใจ มันอัดแน่น และ ..... สะท้าน จนกายแทบแตก.....

หนูอยากแก้ตัว...ขอเพียงแม่ไม่ตาย แม่ต้องการอะไร อยากได้อะไร หนูจะรีบไขว่คว้าหามาให้ จะหาให้ ให้ ยิ่งๆ กว่าที่แม่ให้หนู จะไม่ขัด ไม่ขึ้น ขอยอมทุกอย่าง

ขอเพียงแค่อย่าจากหนูไป อย่าทิ้งหนูไป หนูทนไม่ไหว แม่จากหนูไปไหน หนูไม่มีใครนอกจากแม่...!!! แม่ที่เธอชอบขัดใจ ขัดอยู่ได้ ทุกวันทุกวัน...ขัดจนเป็นมันแสบ...

อยู่มาไม่นาน ลึนจี้ก็มีที่พึ่งใจ เธอไขว่คว้าหาจนได้ ทำลายใจที่อยู่เดียวดาย เธอแต่งงานกับใคร...ที่เธอเฝ้าฝันแต่งแล้วก็อยู่ได้ไม่นาน

นิสัยเธอมันชอบคน ชอบคัดค้าน ขัดขึ้น ตื้อดื้อน ไม่ยอมฟังใคร เธอเอาแต่ใจ เหมือนที่ทำไว้กับแม่ อารมณ์แย่มาก ไม่จางหายไปไหน มันยังคงซึมเข้าไป เป็นเจ้าครองใจเธอ

ลึนจี้ตกเป็นทาสมัน ทาสแห่งความตื้อดื้อน สันดานเสีย ยามไม่ได้ตั้งใจ เธอท้อง...เธอโดนทิ้ง เธออ่อน แค่นี้ฝว้ง้อ แต่ฝว้งแม่ง..! ดันทิ้ง มันไม่เอาใจเธอ เหมือนที่เธออ่อนแม่

มันไม่เข้าใจ...มันไม่เข้าใจ ผู้หญิงต้องนอนไป เพื่อสร้างฉากเป็นธรรมดา เธอโดนทิ้ง เหมือนที่เธอชอบทิ้งแม่ สุดท้าย เขาทิ้งเธอไปอย่างไม่แยแส เขาทำเหมือนกับแม่ที่เคยโดน

ลีนจี้ร้องไห้ รำพึง ซึมเศร้าอยู่นาน โลกนี้ช่างโหดร้าย ทำลายใจได้ซ้ำซาก เธอเศร้าลำพังผู้เดียว กับลูกน้อยๆ ในท้องของเธอ เราต้องสู้ สู้เพื่อลูก ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากลูก

เรากำลังมีลูก ลูกอันเป็นศูนย์รวมใจเรา ฉันทจะแก้ตัว ฉันทต้องทำให้ได้ ต้องยืนให้ได้ แก้นิสัยสันดานใจใหม่ อย่าให้มันมาทำร้าย ผู้ใด หรือใครๆ อีกต่อไป ฉันทจะแก้ตัว...ฉันทจะแก้ตัวใหม่ กับลูก...

เธอได้ลูกสาว ลูกสาวน่ารักแสนสวย ลีนจี้เฝ้าถนอม ทุกวี่ทุกวัน เธอสาบานว่า เธอจะชดใช้ความรักทั้งหมด ที่เธอมี ให้กับลูกสาวน้อย

ชดเชยตอบแทนคุณของแม่ ให้กับลูกสาวคนสวย จะเอาอกเอาใจในหลานของแม่ จะไม่ยอมให้หลานของแม่ ต้องเสียใจ เหมือนกับที่แม่ต้องเสียใจ กับตัวหนูอีก...

ในห้างหรู เธอพาลูกสาวน้อยไปเที่ยวห้าง ลูกสาวหยุดมองดูของเล่นชิ้นหนึ่งด้วยความสนใจ เสียงน้อยๆ ถามเธอ “นั่นมันชื่อว่าอะไรคะ”

ลูกสาวถามของเล่นชิ้นหนึ่ง ซึ่งมีราคาแพง เธอตอบอย่างเอ็นดู เขาเรียกว่า “อะโบโจ้พฐฎฐ์” จ๊ะลูก ลูกสาวพยักหน้า เธอหันกลับไปมอง และถามอีก

นั่นมันชื่อว่าอะไรคะ เธอตอบลูกสาวอีกครั้งด้วยความรัก “อะโบโจ้พฐฎฐ์” จ๊ะ เดินออกไปซักพัก ลูกสาวก็เงยหน้าขึ้นมาถามอีก

ลีนจี้ก็ตอบอีก เธอชอบที่ลูกสาวถาม เธอเต็มใจที่ได้ตอบคำถามลูกสาว สองแม่ลูก เดินไป ถามไป รวมได้ 70 ครั้ง เธอภูมิใจที่ลูกสาวชอบถาม และภูมิใจที่ตัวเองได้ตอบ ลูกสาวเธออยากได้ ของเล่นชิ้นนั้น...

ที่บ้าน เธอจดความภูมิใจนี้ไว้ในไดอารี่ ไดอารี่สีแดงที่เธอมี นึกในใจ พรุ่งนี้แม่จะเปียแซร์.....เปียแซร์ เหมือนกับที่แม่เธอเคยเปีย.....!!!

ลีนจี้อายุกว่า 60 แล้ว วันนี้เธอเศร้าใจ ที่โดนลูกตะเพิด ลูกตะเพิด และตวาด ต่อหน้าใครๆ ในงานแสดงสินค้า เธอแค่ถามลูกว่า “ไอ้นี้เรียกว่าอะไร”

เธออยากได้ จึงถามซ้ำๆ แค่อสองสามคำ ลูกมันรำคาญ เลยตะเพิดเอา เธอเศร้าใจ กลับมาร้องห่มร้องไห้ เธอไม่มีใครที่จะคอยเป็นที่พึ่งได้

ที่ห้องเก็บของ เธอรู้คั่นสิ่งของบางอย่าง ด้วยความตั้งใจ ลินจี้เจอแล้ว เจอไดอารี่...ไดอารี่สีแดงที่เคยมี ไดอารี่เล่มนี้ฉันเคยเขียน ของเล่นของลูกชิ้นนั้น มันยังคงซุกอยู่ในมุมห้อง ของเล่นที่อุทิศสำหรับเปียแซร์ไปซื้อ...

ไดอารี่เปิดออกซ้าๆ ผุ่นหนา จนเธอต้องปิด ในนั้น เขียนเริ่มต้นด้วย... 44 กุมภาพันธ์... เธออมยิ้มอย่างขำๆ ใจความในนั้น เล่าความภูมิใจ ที่เธอตอบลูกได้ตั้ง 70 ครั้ง ชนิดซ้าๆ ซากๆ

วันนี้ถามลูกสาวแค่ 3 ครั้ง ลูกสาวไล่ตวาดเอา... มันเคยเป็นอย่างนี้มานาน นานซะเธอเอือมระอา ความรักที่เธอมี ที่เธอทุ่มเท ใส่ใจให้กับลูกสาว เพื่อหวังได้โทษ ตอบแทนแม่ ที่เคยทำแยๆ กับแม่

ความรัก มันไปรวมความแยๆ ครอบครองใจลูกสาว ลูกสาวมันเกลียดมาตั้งแต่เด็ก ลูกถูกทุกอย่าง เธอยอมทุกอย่าง ยอมตัดใจที่แข็ง ที่ไม่ยอม ของใจเธอ ให้อ่อนโยน เพื่อลูกสาวคนเดียว

ลินจี้ เอาไดอารี่สีแดงขึ้นมาแนบอก อ่านจบไปแล้วแสนจะคิดถึงแม่ อยากร้องไห้แงๆ เหมือนเด็กสองขวบ แต่ทำไม่ได้ วันนี้ลินจี้เป็นสาวแก่ๆ เธอเป็นแม่ ของมะดัน...!!!

เฮ้ย!!!...มาถึงมะดันแล้ววู๊ว!...ต่อไปก็เป็นกระท้อน ลูกของกระท้อนก็เป็นมังคุด จากนั้นก็เป็นส้มโอ ส้มเซ้ง ไปจบตรงทุเรียน ทุเรียนเมืองนนท์...เรื่องมันมีมาอย่างนี้

เราจะอยู่อย่างภูมิใจ ในวันที่ท่านจาก หรือจะอยู่อย่างทุกข์ใจ ในวันที่ท่านไป เราเลือกได้ เริ่มซะตั้งแต่วันนี้ กับบุพการีผู้มีคุณ

ท่านอยู่ไม่นานหรอก ยังไงท่านก็ “ชิงน้องกุก” ตามอกตามใจท่านไว้ก่อน ค่อยๆ พุด ค่อยๆ จา พ่อแม่ เวลาแก่ตัว ก็เหมือนเด็กๆ แค่อยากให้คนเอาอกเอาใจ

เอออออกันไป ยังไงก็พ่อแม่เรา ฝืนใจบ้าง ขัดใจบ้าง หัดทนๆ ไว้ก่อน ท่านเหล่านี้อยู่ไม่นาน วันใดที่ท่านจากไป เราจะได้อยู่อย่างภูมิใจ

ในความเป็นลูก ที่ได้ตอบแทนใจ แทนใจท่านพอสมควร สมควรต่อหน้าที่ ที่เรามี ที่เราเป็น ในความเป็นลูก มันไม่หนักหนาหรอก ขัดนิด ฝืนหน่อย ไม่เป็นไร...ไม่เป็นไร ตอบแทนไป นั้นพ่อแม่เรา

หรือจะอยู่อย่างเศร้าใจ ทุกข์ใจ ร่ำไห้ ขมขื่น ในวันที่ท่านจาก เสียตายวันเวลา วันที่จะทำความดี ที่มีต่อท่าน มันจางหายไป ด้วยไม่คอยจะได้ตอบแทน คุณงามความดี ให้สมกับที่เป็นลูก

จะมามัวเสียอกเสียใจ รำให้ เสียตาย ความดี ที่ควรทำกับแม่ อย่างคุณยายลีนจี่ เมื่อต้องเผชิญใจ ยามแม่จากไป... อยากเป็นเช่นนั้นหรือ??

คนเราเวลาจาก มันก็พรวดดี๊ๆ เช่นนี้แหละ แก้วตัวไม่ได้ มัจจุราชไม่เคยคอยใคร เมื่อถึงเวลา ถึงแล้วถึงเลย ซ้อมๆ ใจกันบ้างหรือยัง

วันนี้ยังมีโอกาส เริ่มซะตั้งแต่วินาทีนี้ เริ่มสร้างชีวิต ต่อบุพการี ก่อนที่ท่านจะจากไป จากไปโดยไม่หวนกลับ มาให้เราแก้วตัว

ความดีต้องสร้าง ต้องสร้างเอา ทำเอา มันไม่มีขาย
~~~~~ ไม่มีใคร ใส่ของสำเร็จรูปไว้ ~~~~~
เริ่มสร้างไป เร่งสร้างไป ไม่ใช่ใคร นั่นพ่อแม่เรา

วันนี้ยังเห็นหน้า วันหน้าตูดก็ไม่เห็น มีแต่กองเก้าอี้
ให้ร้าย หรือขัดใจใครไม่เป็น วันนี้ยังเห็น ยิ้มใจให้ท่าน

~~~~~ เราทำดีให้กับใคร ย่อมภูมิใจที่ให้ดี ~~~~~
~~~~~ จากกันวันนี้ ก็ยังดี ยังได้ภูมิใจ ~~~~~

~~~~~ เราทำเลวไว้กับใคร ย่อมทุกข์ใจ ~~~~~
~ วันจากไกล ย่อมเศร้าใจ ในความเลว ที่เรามี... ~

มีนิทานหลายๆ จะเล่าให้หนูๆ ฟัง ถึงความดีของเหล่าลูกๆ ทั้งสามคน ป้าทุเรียน ซึ่งแกลงเป็นเครือญาติรุ่นเหลนของหลาน ของคุณยายลีนจี่

แกนั่งทอดอาลัยตาอยาก คิดถึงลูก แถวๆ สวนจตุจักร มีกลุ่มนักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่ง โดดเรียนมานั่งเล่น จับกลุ่มอยู่แถวนั้น

มีนักเรียนหญิงคนหนึ่ง เอาขนมแบ่งไปให้ปากิน แล้วถามป้าว่า ป้ามาจากไหน ทำไมมาจรรเร่ร้อนอยู่แถวนี้ ลูกเต้าไม่มีหรือไง

ป้าทุเรียนบอกว่า มี..แต่เขาอยู่กันไกล คนเล็ก กับคนกลาง อยู่ต่างจังหวัด ส่วนคนโตผู้หญิง อยู่ต่างประเทศ นักเรียนหญิงร้อง โห...!! ลูกอยู่ต่างประเทศ

ทำไมลูกๆ ทั้งสาม ไม่เอาป่าไปอยู่ด้วยล่ะ มาหลับมานอนแถวนี้ทำไม ป้าทุเรียนบอกว่า โอ๊ย..ลูกมันวุ่นวาย ไอ้ตัวเล็ก อยากให้ป่าไปอยู่ที่ภูเก็ต

ไอ้ตัวกลาง อยากให้ไปอยู่ที่เชียงใหม่ ไอ้คนโต อยู่สวีตเซอร์แลนด์ อยากให้ไปอยู่ต่างประเทศ ข้าไม่อยากไปอยู่กับใคร กับลูกคนไหนๆ ทั้งนั้น ข้าละเบื่อ ข้าละเซ็ง กับไอ้พวกลูกๆ เสียงเครื่องพวกนี้

ไอ้โห..ป่า!! นี่ลูกรักป่าขนาดนี้ ป้ายังไปตำลูกมันอีก ลูกคนโตอยู่สวีต.. คนกลางอยู่เชียงใหม่ ลูกคนเล็กอยู่ภูเก็ต นี่มันเมืองคนมีกะตังค์นะป่า

ลูกๆ มันรัก และชวนกันขนาดนี้ ทำไมยังไม่ยอมไป มานอนร่อนเร่แถวนี้กันทำไม ให้อายเขา ป่านี่ต้องดีใจ และเอาแต่ใจ ไม่ยอมเป็นไป ลูกคงเสียใจแย

ป้าทุเรียนถอนหายใจ ข้านะ...ไม่คือหรือก ข้าอยากจะไปอยู่กับลูกด้วยจะตาย ไอ้คนเล็กนะมันไม่ได้อยู่ภูเก็ต มันอยู่ที่เชียงใหม่ มันไล่ข้า ให้ไปอยู่กับพี่มันที่ภูเก็ต

พี่มันก็ไล่ข้า ให้ไปอยู่กับมันที่เชียงใหม่ มันทั้งสองตกลงใจ ให้ข้าไปอยู่กับคนโตที่สวีต.. ไอ้คนโตก็ไล่ข้า ให้ไปอยู่ต่างประเทศตรงขั้วโลกโนน ไม่ต้องมายุ่งกับมัน พวกมันรำคาญแม่มัน...!!

ฮึ่ๆ เป็นไง!!.. ลูกๆ ของป้าทุเรียน แหม...นี่กว่าพากันแย่งเอาแม่ไปอยู่ เราเป็นเช่นนี้กันบ้างไหม?? ถ้าเป็นก็น่าสรรเสริญ

พวกเราจงจำไว้ เร่งสร้างฐานะ สร้างเงิน สร้างทอง ให้พอคุ้มกายเถิด ตอนนี้อย่างหนุ่ม ยังสาว ทำงานทำการ เก็บหอมรอมริบไว้ให้ดี

แก่ตัวไป ไม่มีใครอยากได้ มาเป็นภาระดอกนะ จะบอกให้ ลูกหลานท่านเลี้ยงดูได้ แต่ไม่ใช่หวังใจไว้ จะให้ลูกหลานมาเลี้ยงดู อย่าไปหวังอย่างนั้น

หลายชีวิตมาหาฉัน เต็มไปด้วยความเศร้า และหดหู่ ไม่รู้จะมีชีวิตอยู่อย่างไรดี ลูกหลานมันทิ้ง มันขว้าง ชีวิตไม่มีที่ว่าง สำหรับคนแก่อย่างเขา คนแก่มันน่าเบื่อ ฉันเองก็ไม่อยากแก่

ตอนยังหนุ่มสาวไม่เข้ามาหา ยามแก่ชรา ค่อยคลานมาหาวัด ยังดีที่หลานมา ถ้ามานานี้...เฉาเลย มันแก่ไปที จะฟังธรรมรู้เรื่อง

ธรรม มันดันคนแก่ๆ ไม่เข้า สมอมนัน หมักหมมเหม็นเน่า อัดแน่นเต็มกระโหลกแข็งๆ ถ่ายเทไม่ได้

คนแก่ไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมวาง
 ไม่ยอมมีที่ว่าง ให้สัจธรรมเข้าไปอยู่
 มันรู้มาก เห็นมาก ... คนแก่ๆ แย่ๆ มีเยอะ
 ใจตัวรู้มาก เห็นมาก มันไม่ยอมแก่
 มันยังเป็นแค่ตัวอ่อน เป็นปัญญาอ่อนๆ
 ที่อัดแน่นอยู่เต็มในสมองของคนแก่ๆ

เอากระโหลกแก่ๆ มาให้ฉันแคะ ฉันแคะไม่ออกหรอก มันเป็นอย่างเหนียว พวกเราจะเป็นคนแก่ๆ อย่างพวก
 ที่มาหาฉันใหม่ คนแก่ที่โดนทิ้งขว้าง คนแก่ที่ไม่มีศักดิ์ คนแก่ที่ไม่มีที่ว่างในใจใคร

จงทำกันไว้ให้ดี ในขณะที่มีกำลัง มีความคิด
 คนแก่ๆ มีแต่ใจคิด ไร้สิ้นกำลังทำ
 แค่คิดไม่มีอะไรสมหวัง กำลังมันไม่มี
 อย่างคอยกันจนแก่ แล้วค่อยแห่ไปหาวัด
 ให้เริ่มเขียนใบสมัคร หัดเข้าวัดชะก่อนแก่...

เพื่อนฉันปีนี้ อายุ 22 เราเกิดปีเดียวกัน พ.ศ. เดียวกัน อ่อนเดือนกว่าฉันนิดหน่อย มันเรียกฉันว่าปู่ ท่านว่า
 มันน่ากระต๊อบไหม มันเรียกเพื่อนซะแก่

พ่อแม่มันไม่เคยสอน ฉันรู้ คนแก่มันน่าเบื่อ คนแก่ไม่ค่อยเชื่ออะไรใคร คนแก่มันเอาแต่ใจ ไม่เอาใคร ไม่ฟัง
 อะไร ใจพวกใจแก่ๆ ฉันไม่อยากแก่ ฉันขอตายตอนอายุ 25 ปี ก็พอ

ฉันกลัวแก่ คนแก่มันโดนทอดทิ้ง เพื่อนฉันตอนนี้ 22 ปี 4 เดือน ฉันแก่กว่ามันนิดหน่อย อีกไม่ถึงสามปีก็ครบ
 25 หากยังไม่ตาย จำไว้ ฉันจะฆ่าตัวตาย ฉันจะไม่ยอมให้แก่ไปกว่านั้น

ความแก่มันเป็นพิษ อยู่ยาวนานไม่ดีหรอก พวกเราอย่าอยู่กันจนแก่ มาตายกันตั้งแต่ อายุ 25 เลิด

ไอ้เพื่อนมันอยากถาม เกิดปีเดียวกันกับมัน ฉันนั่นรุ่นพี่มัน ก็เดือน... แฮะๆๆ ก็แค่แก่กว่าห้าหกร้อยเดือน
 เพื่อนเอ๋ย ยังไม่แก่...!!!

